

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB6 : 1848

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB6 : 1848", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 23.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb6-txt-shoot-n76.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB6:76

#

Forholdet til R. Nielsen har under denne Sag ængstet mig meget i Frygt og Bæven. Jeg havde givet R. N. en ligefremmere Meddelelse. Men paa den anden Side, hvorvidt R. N. virkelig havde forstaaet mig, hvorvidt han var istand til at vove Noget for det Sande, er mig ingenlunde ganske klart. Her var Leiligheden til at prøve, og jeg meente at skylde Sagen det, og ham og mig selv. Heldigviis opholdt han sig paa Landet. Han har bestandigt paastaaet, at han havde forstaaet dette med at det Æsthetiske brugtes som et Lokke Middel og et Incognito. Han har ogsaa paastaaet, at forstaae, at det altid kommer an paa ganske at blive nærværende. Men om det var ganske saa, har han egl. aldrig forsøgt. Han havde neppe forstaaet Betydningen af *Enten - Eller og to opbyggelige Taler*. Først længere efter, især da jeg saa udelukkende blev religiøs Forfatter, og da jeg saa drog ham til mig: forstod han det. Ja, godt, det vil sige han forstod det ikke i Reduplikationen, han forstod det i ligefrem Meddelelse, at jeg forklarede ham, at det er gjort saaledes. Det maatte nu sees, det maatte henstilles ganske til ham, hvorledes han vilde bedømme en saadan tilsyneladende pludselig æsthetisk *Artikel* om en Skuespillerinde. Fremdeles Artiklen indeholdt en lille Hentydning til Martensen. Hvis R. Nielsen paa nogen Maade vilde undgaae ikke at have Dom tilfælles med de Vedkommende, maatte dette overlades til ham. Kort han maatte et Øieblik staae ubetinget alene, at jeg kunde see, hvor vi vare. Det er noget ganske Andet, at tale bagefter om denne Reduplikation, altsaa i ligefrem Form, end selv at skulde dømme i Øieblikket.

O, det er dog meget anstrengende at tjene Sandheden i Selvfornegtelse. Jeg havde nu paa mange Maader sikkert mig et Indtryk hos Mange af mig selv som opbyggelig Forfatter - og saa maaskee at forstyrre sig selv det. Det var mig ogsaa kjert, at R. N. dog havde forstaaet mig saa meget, som han havde: og saa at maatte slippe alt Dette.

Ja, det er meget anstrengende saaledes at tjene Sandheden, bestandigt at maatte udsætte sig for Misforstaaelse - at man om muligt kan holde Mskene vaagne, at det Religiøse ikke igjen bliver en dvask Vane. Og det maatte være saaledes med R. N., jeg maatte i Frygt og Bæven lade Gud dømme ham og mig imellem, at det ikke er mig han for meget knytter sig til, men at han holder sig til Gud. Dog for mig er det svært, saadan msklig talt at arbejde mig selv imod, just for at tjene Sandheden.

Godt at jeg har gjort det. Det har udviklet mig grumme meget. Som det som oftest gaaer, gaaer det vel ogsaa her. Summa summarum af Virkeligheden bliver en Ubetydelighed - men jeg er atter af Gud opdraget og dannet ved Muligheden. Det er mangan Gang næsten afsindigt, dette Misforhold: hvad den tilsvarende Virkelighed er, og saa Muligheden, som

jeg opdrages ved.

Og nu kommer Touren til en ligefrem Meddelelse og Opfattelse af min Forfatter-Virksomhed. Hvad jeg saa har at sige om det Æsthetiske og mig som religiøs Forfatter, der har brugt det, var dog ell. blevet til en vis Grad en Forsikkring: hiin lille *Artikel* er et ganske anderledes Argument til Vitterlighed og Confrontation.

Saaledes er jeg, i en Forstand et stakkels Barn, i en anden Forstand et stakkels syndigt Msk - men som Gud opdrager. Og derfor kan jeg aldrig noksom takke Gud for alt det ubeskrivelig Gode han gjør for mig.

O, R. N. drømmer neppe om, hvorledes han ved denne Leilighed har beskæftiget mig, og hvorfor? fordi han er kommet i Forhold til mit Guds-Forhold. Dette er det uendelig Afgjørende. Saaledes er jeg stærk og svag. Der lever egl. ikke noget Msk, som jeg ligefrem ikke vovede at tage det op med, stolende paa, at være ham overlegen - og ethvert Msk, hvo han saa end var, dersom han kommer i Berøring med mit Guds-Forhold, saa bliver han mig en uhyre Gjenstand.